

RITHMA (tweede vervolg)

De apostelen baden den Heere: “Vermeerder ons het geloof,” zo bericht ons Luk. 17:5. Een gewichtige, noodzakelijke en navolgenswaardige bede. Het is bij de Evangelisten geen gewoonte, in hun geschiedverhaal Jezus den Heere te noemen; want het komt zeldzaam voor. Evenwel, als het voorkomt, dan heeft het ook een bijzondere nadruk, bijvoorbeeld hoofdstuk 10:1 “De Heere zond andere zeventig uit,” en hoofdstuk 22:61 “De Heere Zich omkerende, zag Petrus aan.”

Zo ook hier; Jezus is de Heere, Die alles in Zijn hand heeft, en rijk is over allen, die Hem aanroepen; Die doen kan boven bidden en denken. Zij wenden zich alzo tot de rechte Man, Die ook de vermoeiden en belasten tot Zich roept, om hun rust te schenken. Wij bevinden ons alzo in een eerwaardig gezelschap, als wij dezelfde bede doen.

Ook voor deze dierbare mannen, op wier leer de gemeente wordt gebouwd, was het geloven zo gemakkelijk niet, want hun en onze Heere moest hun dikwijls vragen: “Waar is uw geloof, o gij kleingelovigen, hoe hebt gij geen geloof?” Hij moest hun ongelovigheid bestraffen en hen vermanen: “Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.”

Niemand moet het alzo vreemd voorkomen, als het hem evenzo gaat. Wat baden zij dan van den Heere? Om versterking of vermeerdering des geloofs. Zij moeten alzo op dat ogenblik een bijzonder gebrek daaraan gevoeld hebben. Hoe werd hun dat gebrek bewust gemaakt? Naar het verband geoordeeld, door de volgens de verklaring van Jezus hun dreigende, gevaarlijke ergernissen, verzoeken en verleidingen, waarom Hij hen vermaande: “Wacht uzelf, ziet niet terug!”

Geen wonder, als zij begeerden, vooraf gewapend en gesterkt te zijn, en daartoe om versterking des geloofs baden, dewijl het hun voorkwam, dat het op hun toenmalige standpunt niet toereikend was. Daarbij beval Jezus, dat zij moesten trachten een verzoenlijkheid te bezitten, om de broeder, die hen zevenmaal des daags beledigde en evenzo dikwijls wederkwam en zeide: het berouwt mij, vergeving te schenken.

Dat kwam hun wat sterk voor, en zij gevoelden zich ongehind en onbekwaam, de verzoenlijkheid zover uit te strekken. Maar naar de nieuwe mens zullen zij er toch wel toe zijn bereid geweest, maar baden tot dat einde om versterking en vermeerdering van geloof. Schoon en recht gehandeld.

Jezus gaf hun een merkwaardig antwoord, als Hij zegt: “Zo gij een geloof had als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze moerbeziënboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant; en hij zou u gehoorzaam zijn.” Zij denken aan iets groots, Jezus spreekt van iets kleins, als wilde Hij zeggen: meet de in u wonende kracht niet zo nauwkeurig, maar acht u in het geloof en door hetzelfde bekwaam tot alles, wat van u geëist wordt. O dierbaar geloof! De Heere werke het krachtig in ons; Hij zegene daartoe ook de tegenwoordige beschouwing der wandelingen Israëls.

Numeri 14:10-39

“Toen zeide de ganse vergadering, dat men hen met stenen stenigen zoude. Maar de heerlijkheid des HEEREN verscheen in de tent der samenkomst, voor al de kinderen Israëls.” enz.

Wij zagen onlangs het oproer ten hoogste toppunt stijgen; de beide waardige mannen Jozua en Kaleb in gevaar om gestenigd te worden; het volk was bezig, zich een opperhoofd te kiezen, die hen weder terug naar Egypte leidde. Nu treedt de Heere tussenbeide. Zijn heerlijkheid verschijnt. Hij verlangt de bewilliging van Mozes, om het volk te verdelgen. Mozes bidt om genade. De Heere verhoort zijn gebed; maar Hij zweert tegelijk, dat geen van allen, die uit Egypte waren getrokken, in het land Kanaän zou komen. Allen zouden in de woestijn sterven, hun kinderen slechts zouden er ingaan. Zij moesten terug naar de Rode zee, inplaats van in het zo nabij liggende beloofde land te trekken.

Veertig jaren zouden zij in de woestijn rondwandelen, also nu nog ongeveer achtendertig jaren. De tien verspieders stierven spoedig, de overige zeshonderd duizend zouden hen van lieverlede volgens, uitgenomen Jozua en Kaleb.

Deze eedzwering was onveranderlijk. Zo lag nu de zaak. Slechts een half uur van Kanaän, en nu weder terug naar de Rode zee; de weg nog eens, die toch zo moeitevol was, en volstrekt geen verandering der zaken te kunnen verwachten, maar alles onveranderlijk bepaald! Ach, hoe hard, hoe bitter. Nu nog achtendertig jaren! Kanaän blijft gewis voor hen (want den Heere berouwen Zijn gaven en roeping niet), maar eerst na zo lange tijd! Maar wat was het dan eigenlijk, waarover de Heere zodanig toornde, dat Hij een onveranderlijke eed zwoer, dat zij niet in het beloofde land zouden komen? Waren de zwarigheden zo groot, de bewoners te sterk, de steden te vast? Neen. Hadden zij het met hun gouden kalf zozeer bedorven, dat de Heere het hun nog liet misgelden? Ook niet, dat was vergeven. Was het hun gedurig murmureren, dat nu gestraft werd, of een andere zonde?

Of wat was de oorzaak van zulk een strenge handelwijs? De apostel geeft ons Hebr. 3 daarvan de oplossing, als hij in vers 17 vraagt: “Over welken nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, welker lichamen gevallen zijn in de woestijn? En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof. Laat ons dan vrezen,” enz.

En hij voegt erbij: “Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben. Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust.”

Wat was nu eigenlijk de zonde, die hen buiten Kanaän en die ons van de eeuwige zaligheid uitsluit? Geen, waardoor een der tien geboden overtreden is; maar wel die, welke tegen het Evangelie wordt begaan, hetwelk ons deze verlossing verkondigt, en zonder hetwelk er geen gevonden wordt. Waardoor zondigt men tegen het Evangelie? Door het ongeloof.

Laat ons aangaande het ongeloof het een en ander schriftmatig zeggen, beschrijven waarin het bestaat, hoe het zich openbaart, zowel waar het heerst, als daar waar het waagt aan te vallen. De Heere schenke het nodige. Bij deze beschouwing hebben wij

allen het hoogste belang, want het ongeloof verdoemt, en het geloof maakt zalig. Hebt gij geloof, dan zijt gij zalig; hebt gij geen geloof, maar heerst integendeel het ongeloof in u, dan wordt gij verdoemd, dat is gewis.

Voorts wens ik het een en ander over het geloof te zeggen. Het is van het allerhoogste belang, want alle heil is er aan verbonden. De rechtvaardiging, de vrijspraak des zondaars in het gericht Gods hangen alleen af van het geloof. Wij weten, dat wij uit het geloof worden gerechtvaardigd. Waar zou ik eindigen, wilde ik al de teksten aanhalen, die daarover spreken.

Eén plaats zal genoeg zijn, namelijk Gal. 2.

De reiniging des harten geschiedt ook door het geloof, gelijk Petrus, Hand. 15 zegt: "God reinigt de harten door het geloof." Jezus wijst ons, volgens Joh. 15, met betrekking tot de heiliging geheel en al op zichzelf, als Hij zegt: "Blijft in Mij; gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft, alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft."

Het gezegde van Paulus: "Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft," stemt daarmede overeen. Ook de bewaring schrijft Petrus aan het geloof toe, als hij zegt: "Gij, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid." Johannes eigent het geloof de gehele overwinning over de wereld toe, als hij verklaart: "Het geloof is de overwinning, die de wereld overwint." Doch wat behoeven wij ons met het eenvoudige op te houden, daar Christus zelf bij Zijn afscheid van deze aarde en hemelvaart alles samenvat, als Hij zegt: "Die geloofd zal hebben - zal zalig worden."

Hoe gewichtig zijn in deze betrekking nog verscheidene andere uitspraken des Heeren, als bijvoorbeeld: "Die geloofd komt niet in het oordeel. Alles, wat gij bidden zult in Mijn Naam, gelovende, zult gij ontvangen; zo gij geloofd zult gij de heerlijkheid Gods zien. Die geloofd zijn alle dingen mogelijk. Zo gij een geloof had als een mosterdzaad, gij zoudt tegen deze moerbeziënboom zeggen: word ontworteld en in de zee geplant; en hij zou u gehoorzaam zijn; niets zou u onmogelijk zijn. Die in Mij geloofd, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, hij zal nog grotere doen dan deze."

Hoe behartigenswaardig is het 11^e hoofdstuk van de brief aan de Hebreëen, waar zulke grote daden, die alleen door het geloof konden verricht worden, worden opgeteld. Moeten wij ons dan niet een groot begrip van het geloof maken, daar er alles aan verbonden wordt, en zelfs alles voor zonde wordt verklaard, wat niet uit het geloof geschiedt, ja, het voor onmogelijk wordt verklaard, zonder geloof Gode te behagen.

Laat ons nu ook enige beoordelingen der Schrift over het ongeloof vernemen. Het ongeloof is het enige, waarover Christus Zich heeft verwonderd. "Die niet geloofd, is alrede veroordeeld," zegt de Heere; en Johannes de Doper: "de toorn Gods blijft op hem." "De duivel heeft zijn werk in de kinderen der ongehoorzaamheid, hij verblindt de zin der ongelovigen," zegt Paulus.

Johannes verklaart: "Die niet geloofd, maakt God tot een leugenaar," hij doet alzo de grootste zonde. Hij wendt zich af van de levende God, hij wordt niet gerechtvaardigd, niet geheiligd, niet bewaard, kan niets doen dan zondigen. Zo vat Christus eindelijk alles tezamen, als Hij zegt: "Die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden."

Ziet, zo worden zaligheid en verdoemenis aan niets anders dan aan geloof en ongeloof verbonden. Wij allen hebben daarbij het grootste belang; want wij zijn één van beiden:

gelovigen of ongelovigen, tenzij dan dat men nog een derde klasse wilde stellen, die uit zodanigen bestond, die in de toebereiding tot het geloof begrepen zijn, en wellicht gelijk zijn aan die vader, die wenende zeide: “Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!”

Maar van nature liggen wij allen aan de ziekte des ongeloofs neder; want God heeft ons allen onder de ongehoorzaamheid besloten. Het geloof is de hoogste plicht, het ongeloof de ergste zonde.

Laat ons nu trachten de natuur en de hoedanigheid van het ongeloof nader te leren kennen. Wat is ongeloof, hoe openbaart het zich? Het is het tegendeel van het geloof. Bestaat nu het geloof in de bereidwilligheid, om Christus alleen en geheel als de enige en volkomen oorzaak des levens en der gerechtigheid aan te nemen, zo bestaat het ongeloof in het gemis van en het gebrek aan deze bereidwilligheid.

Houdt het geloof voor waarachtig wat God ons in Zijn Woord heeft geopenbaard, zo houdt het ongeloof het niet voor waarheid; is het geloof een hartelijk vertrouwen, zo is het ongeloof een miskennen of wantrouwen. Maar daar nu de christen in dit leven uit twee delen bestaat, uit een oude en een nieuwe mens, zo is er ook geloof en ongeloof in hem, en dan heeft het ene, dan weder het andere de overhand; zodat het heden van iemand kan heten: nu gelooft gij, en straks: nu gelooft gij niet. Wij zullen voorts het ongeloof eensdeels in zijn heerschappij, anderdeels in zijn aanvallen beschouwen.

In zijn volledige heerschappij openbaart het zich bij de zodanigen, die zelfs het bestaan van God en de onsterfelijkheid der ziel loochenen, die het Woord Gods niet als een Goddelijke openbaring eren, maar in hun mening geheel daarvan afwijken, ja, geheel daartegenover gestelde gedachten koesteren en verdedigen, en de in de Heilige Schrift vervatte leerstukken bestrijden, vijandig behandelen, ook wel verachten en bespotten, en hen niet met rust laten, die ze geloven. Van zulke mensen wemelt het tegenwoordig onder het christendom, en dat heersende ongeloof heeft zich tot in de laagste klasse des volks verbreid, nadat het bij de hogeren en beschaafden een begin had genomen. Aan zulke mensen ontbrak het nimmer. Reeds David sprak van dwazen, die zeggen: “er is geen God.”

Doch weleer zeiden zij het nog slechts in hun hart, maar thans vrijuit, vooral in de verbasterde Protestantse kerk. Dat ongeloof is de grondslag van de meeste in onze dagen uitkomende boeken, predikatiën en godsdienstig onderwijs. De opwassende jeugd wordt reeds in de meeste scholen door dat zielegif verpest, en het ontwikkelt steeds meer, hoe verder men in de zogenaamde verlichting en beschaving vordert; zodat men zich, in het algemeen gesproken, niet vergist, als men de meest beschaafden en verlichten ook voor de minst gelovenden houdt.

Maar is dat niet iets verschrikkelijks, want deze mensen zijn voor alle pijlen der waarheid als het ware onbereikbaar, dewijl zij haar voor dwaling en integendeel de dwaling voor waarheid houden!

Dat is een groot en verschrikkelijk oordeel, en indien al niet de verharding zelve, zo komt het haar toch zeer nabij. Het geldt bijzonder in onze dagen: niet veel wijzen en verstandigen, en de tijd is daar, dat de mensen de gezonde leer niet kunnen verdragen; het is niet meer iets zeldzaams, dat ganse gemeenten zich tegen de roeping van een echt christelijke leraar of onderwijzer verzetten, en zulk een verwerpen.

Men is zeer vurig en arglistig gereed, om een boos gerucht over het land Kanaän te verspreiden en tegenover twee, die er gunstig over spreken, zijn er zekerlijk tien tegensprekers. Men roept van alle kanten: mystieke dweperij, verouderde ideeën en dergelijke dingen; dat wordt in alle dagbladen en tijdschriften herhaald en de anderen worden rijkelijk overschreeuwd. Nochtans is God zo barmhartig geweest, om in de laatste tijden weder meerderen te verwekken en met het licht der waarheid te verlichten, zodat het Evangelie hier en ginds toch weder rijkelijker wordt verkondigd, dan men het voor twintig jaren had kunnen hopen.

Onze gemeente heeft het genoeg velen hunner in haar midden te mogen tellen, zodat de jongste leraar zelf een hunner is, terwijl de beminnenswaardige namen van meer anderen u ook bekend zijn het ongeloof in zijn volkomen vorm verloochent God den Vader en Zijn schepping, God den Zoon en de door Hem verworven verlossing, en God den Heilige Geest en Zijn heilige werkingen; het verloochent de Goddelijke eigenschappen, de Goddelijke beloften, gelijk ook het Woord, waarin zij vervat zijn, de val van Adam, en zo naar de regel de noodzakelijkheid der boetvaardigheid, der wedergeboorte, der rechtvaardiging en heiliging, ja zelfs de zaligheid met de verdoemenis. Zij zijn uit de vader der leugen, de duivel, en alzo vol leugen.

Niet zo ontwikkeld, maar toch ook ligt het ten grondslag bij hen, die wel de waarheid als waarheid laten gelden, wellicht voor haar ijveren en een uitgebreide kennis er van hebben, of ook even weinig van de waarheid als van de tegenover haar staande dwaling weten; maar de waarheden maken geen doelmatige, blijvende indruk op hun hart en wandel, en zij hebben geen liefde tot haar, maar wijken liever van de waarheden af.

De beschouwing van de rechtvaardigheid en heiligheid Gods verschrikt en verbaast hen niet; zij gevoelen zich noch bewogen noch getrokken, om de zonde vaarwel te zeggen en deze genade als de hoogste schat te begeren. Zij zijn en blijven gevoelloos en dood. Zij worden weleens ontroerd en hevig geschokt, en ook wel gelijk Felix verschrikt, toen hij Paulus over matigheid, rechtvaardigheid en het toekomstige oordeel hoorde handelen; maar dat was hem zo onaangenaam dat hij de apostel spoedig liet heengaan.

Festus werd ook zeer door zijn redenen geschokt, maar hij viel Paulus in de rede en riep: "Gij raast!" De meesten dezer ongelovigen komen zelden of nimmer om te horen, daar toch het geloof uit de prediking komt, of indien zij ook al in de kerk zijn, geven zij geen acht op het Woord, of zij verstaan en behartigen het niet. Het getal dezer praktische ongelovigen is, helaas, zeer groot, en het Woord doet hun geen nut, dewijl het niet met het geloof gemengd is.

Bijzonder openbaart zich het ongeloof daarin, dat het niet tot Christus wil komen, zoals de Heere Zelf zegt: "Gij wilt tot Mij niet komen."

Het neemt Jezus niet aan, dat is het wezen des ongeloofts. Het begeert Hem en Zijn genade niet. Het verlangt niet naar Hem. Het hongert en dorst niet naar de gerechtigheid. Het neemt de vlucht niet tot Hem, nog veel minder vertrouwt het op Hem, en verwacht ook niet vurig en gelovig de zaligheid alleen en geheel van Hem. Dat moge nu aan deze of gene oorzaak te wijten zijn, toch is het in de grond beschouwd weder niets anders dan ongeloof.

De ene moge menen, dat hij zulk een zondaar niet is, die zulk een Heiland nodig heeft, maar in zichzelf deugdzaam genoeg is, om zalig, sterk genoeg, om rechtschapen te

worden, en verstandig genoeg, om de weg daartoe te vinden; een ander moge denken, dat hij een al te groot zondaar is, om nog genade te kunnen erlangen; al is er één, die de zonde en de wereld met haar genoegens nog zozeer bemint, en al denkt een ander dat het hem, althans nu nog, onmogelijk is, zich van hare banden los te rukken; de een moge allerlei verstandelijke twijfelingen hebben, de ander door een boezemzonde worden verhinderd, die hij niet wil overgeven, een hand, die hij niet kan afkappen, een oog, dat hij niet wil uitrukken, wat is dat alles anders dan ongeloof; het moge dan ook zo beleefd genoeg zijn om te zeggen: “Ik bid u houd mij voor verontschuldigd.”

En wat werkt dat ongeloof uit, het moge zich dan ook omsluieren of omkleden hoe het wil, het moge ongeloof of anders genoemd willen worden, wat bewerkt het anders dan wat de zachtmoedige Jezus telkens verkondigd heeft - de verdoemenis. Waarvan moet also een ieder vóór alle dingen trachten verlost te worden? Van het ongeloof. Hij, die daarvan is verlost, vindt ook in al het overige een gebaande weg; maar hij, bij wien het ongeloof heerst, of in zoverre het nog in hem woont, wete, dat zijn ziel voor God en alle invloeden Zijner liefde nog gesloten is, en de satan de vrije ingang opent, der zonde haar heerschappij verzekert en niets dan kwelling baart.

Vanwaar komt het ongeloof? Ach, dat brenge wij reeds bij onze geboorte mede in de wereld, en also is ieder mens van nature een ongelovige, en wordt eerst door de wedergeboorte gelovig. Dat is een gedeelte van onze rampzalige erfgift van onze stamvader Adam. Hij liet zich in het ongeloof brengen en heeft het daardoor op ons allen overgebracht.

De slang begon er mede, om in zijn ziel het gif des ongeloofs te storten, waarop de ongehoorzaamheid vanzelf volgde. Zij zocht eerst wantrouwen jegens God in de ziel van Eva te baren, door te vragen: of God haar verboden had, van alle bomen in de hof te eten. Van allen? Hoe moest Eva hebben geantwoord, durft gij zulke gedachten van de hoogste Goedheid koesteren en zelfs openbaren, dat zij zulk een hard, onvriendelijk verbod kon geven?

Gij moet een afschuwelijk wezen zijn, en zo leer ik wezenlijk aan deze boom het boze kennen, en dat wel in u. De slang trachtte haar ook het Woord Gods verdacht te maken, terwijl zij zeide: “Is het ook, dat God gezegd heeft?” Deze vonk vatte, helaas, vuur. Onze voorouders begonnen te twifelen, en voorts vervulde de slang hen volledig met haar gif, terwijl zij hun God als een achterhoudend, hun vijandig wezen voorstelde, dat hun niet gunde, dat hun ogen werden geopend, om zelf te weten, wat goed en kwaad is, het hun niet gunde, dat zij Hem gelijk en volmaakt werden, zoals Hij volmaakt is.

Zij stemden toe, en zo veranderde hun vertrouwen in wantrouwen, hun gehechtheid in afkerigheid, hun liefde in vijandschap; vandaar dat dezelfde aard ons allen aankleeft, dewijl door hen de zonde in de wereld is gekomen. Geen mens also wane, dat hij van ongeloof vrij is, tenzij dan dat hij door de wedergeboorte daarvan bevrijd werd.

Nochtans wordt men ook door de wedergeboorte niet zo geheel van het ongeloof bevrijd, dat men niet nog aanvallen daarvan te verduren heeft. Ja, dan eerst gevoelt en erkent men de kracht er van en hoe diep zijn wortelen zijn, en wordt men niet zelden gedrongen tot het gebed, dat een zeker vader deed: “Heere! ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp.” Het is zeer zondig en hoogst schadelijk, dat het also gesteld is.

Men moet daarom worstelen om het geloof, en vóór alle dingen er naar trachten, sterk te worden in het geloof.

De kinderen Israëls geven hier een waaschuwend voorbeeld, waarom de apostel zegt: “Laat ons toezien, dat wij niet in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid vallen!” Jozua en Kaleb gaven een schoon voorbeeld, hun geloof moeten wij navolgen. De anderen geloofden niet in het land Kanaän te kunnen komen, hoewel God hun beloofd had Zelf hen er in te leiden. De prediking des geloofs maakte geen indruk op hun gemoed, maar wel de prediking des ongeloofs een des te diepere.

De bewoners van Kanaän schijnen hun veel te machtig, ja gans onoverwinnelijk. God, Zijn macht, Zijn trouw en Zijn beloften golden hun niets. Zij hadden geen vertrouwen in Hem, en zagen slechts op hetgeen voor ogen was, en zo begrepen zij hetgeen die tien zeiden zeer wel, dewijl het met hun natuurlijke geaardheid overeenstemde; maar de voorstellingen van Jozua en Kaleb kwamen hun als geheel verkeerd voor.

Nochtans was het gedrag dezer beide mannen zeer recht en vervuld met geloof. Zij loochenden geen van de zwaarigheden, die de inneming van het land Kanaän opleverde. Zij maakten de inwoners niet kleiner dan zij wezenlijk waren en schreven zichzelf geen grotere kracht toe dan zij bezaten. Het was wezenlijk zo, dat hij bij hen vergeleken als een hoop mieren waren, en dat hun kracht voor dit werk niet toereikend was. Maar het geloof rekent geheel anders dan het ongeloof.

Dit blijft slechts staan bij hetgeen voor ogen is; maar het geloof rekent ook op God, Zijn beloften, Zijn almacht, trouw en genade, en heeft alzo een moed, die zich op iets onzichtbaars grondt. Met God doet het zijn daden. Zo staan deze beide mannen. Gelijk brood, zeiden zij, zullen wij hen eten. Hierop vestigde zich hun vertrouwen: wij kunnen dat land wel innemen; want dat kunnen zochten zij niet in zichzelf, maar vonden het in God.

Zo spreekt de gelovige ook in alle omstandigheden: wij kunnen het wel, zoals de beide discipelen op de vraag des Heeren: ‘kunt gij?’ antwoordden. Kunt gij de boze overwinnen, hoe verschrikkelijk en machtig hij ook zij? Het geloof antwoordt: wij kunnen!

Kunt gij in het gericht Gods bestaan, daar toch uw zonden meer zijn dan het zand aan de zee, en gij zelfs nog steeds tot alle kwaad geneigd zijt? Kunt gij trots alle verzoeken en gevaren evenwel volharden tot het einde en in alles verreweg overwinnen?

Kunt gij uw oude mens kruisigen en doden, de zonde afleggen, die u aankleeft en traag maakt en alzo uw heiligmaking voleinden? Het geloof antwoordt: Wij kunnen!

Waarom? Dewijl wij in den Heere gerechtigheid en sterkte hebben; want op Hem, niet op zichzelf stelt het geloof zijn vertrouwen, en “hoopt volkomenlijk op de genade, die toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus.”

Geheel anders is het met het ongeloof gesteld, dat zulk een handelwijze ongerijmd, dwaas en dweepziek vindt. Het zoekt, evenals Asa, niet den Heere, maar de geneesmeesters. Het wanhoopt in de nood, of het grijpt naar pistolen, strik, water, enz., dewijl het in de zichtbare wereld geen hulp of steun heeft; of het vertrouwt op zichtbare steunsels, verlaat zich op mensen en stelt vlees tot zijn arm. Niet God, maar de mens zal de Grieken, en deze zullen de ganse wereld redden. Eigen wijsheid zal door alles heen helpen, en breekt dat broze ijs onder de voeten, dan heeft het niets meer dan angst,

radeloosheid en vertwijfeling, tenzij dan dat God in genade alles onder de voeten en in de handen verbrijzelt, om langs die weg te leren, dat men het gebouw zijner hoop op de ware Rots moet grondvesten.

Zijn werken en gewaande gerechtigheid zijn tot zover het fundament zijner gerustheid, hijzelf is zijn God. De arme kinderen Israëls vertrouwen het God niet toe, dat Hij hen in Kanaän zal kunnen brengen - en zij menen zelfs zonder Hem de weg door de woestijn terug naar Egypte te kunnen afleggen. Welk een onverstand, welk een vermetelheid!

Het ongeloof, het gebrek aan vertrouwen op God was dus de enige oorzaak, waarom zij niet in het land kwamen; maar nu van de grenzen terug, naar de Rode zee, alsof zij werkelijk weder naar Egypte moesten. Het ongeloof was de oorzaak, waarom God over hen vertoornd was, en hen allen op eenmaal zou hebben omgebracht, indien Mozes niet voor hen had gebeden. Het ongeloof was de oorzaak, dat zij eerst na veertig jaren verkregen wat zij heden reeds hadden kunnen hebben. O verpestend ongeloof!

Maar ziet, de apostel plaatst ons, Hebr. 4, in gelijke betrekking met de kinderen Israëls, waar hij zegt: "Het is ons ook verkondigd, gelijk als hun." Wat is, wat wordt ons verkondigd? De belofte om in te gaan in Zijn rust. Het Evangelie van Christus, de blijde boodschap van Gods vrije genade is en wordt ons verkondigd. Het wordt ons gezegd en verstaanbaar herhaald, "dat het een getrouw woord en aller aanneming waardig is, dat Christus Jezus in de wereld is gekomen, om de zondaars zalig te maken;" het wordt ons verkondigd, dat geen zonde te zwaar of te groot is, dan dat ze vergeven, en geen ellende zo diep, dat men daaruit niet door Jezus zou kunnen worden verlost; dat niemand te slecht is, om dit te kunnen verkrijgen en ook niemand te goed, om het niet te behoeven. Maar daar wordt ook tot ons gezegd: "Ziet toe, dat gij niet in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid vervalt," maar gelooft in den Heere Jezus, zo zijt gij zalig, rechtvaardig, rein, sterk en vrolijk. Nochtans wordt hier geen dood mondgeloof bedoeld, maar een levend, een zichzelf en de wereld verloochenend geloof des harten. De eerste stap daartoe is de kennis van het ongeloof, waarin wij allen van nature zo diep verzonken liggen, ja besloten en begraven zijn.

Ach, hoe onbekwaam zult gij u gevoelen om te geloven, als het u maar eerst eens om het rechte geloof te doen is; hoevele grote en kleine hinderpalen zult gij ontmoeten en hoe dikwijls zult gij u genoodzaakt zien, van uwe zijde te roepen: "Heere, kom mijn ongeloof te hulp, - sterk mij in het geloof."

Welk een strijd des geloofs zult gij wellicht hebben te doorworstelen. Maar strijdt den goede strijd. Worstelt en bidt zolang om het ware geloof, zolang, totdat gij met die blindgeborene nedervallen en aanbidden en zeggen kunt: "Ik geloof." O! hoe zalig zult gij dan zijn; want "wij, die geloven, gaan in de rust;" die gelooft, heeft het eeuwige leven, wordt zalig; maar "die niet gelooft, zal verdoemd worden; want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen." Gelooft dan, opdat gij rechtvaardig en erfgenamen des eeuwigen levens wordt. Amen.